

paa sagesløs Person. Det vil saaledes ses, at de Personer, som anbringes paa Tvangsarbejdsanstalterne, omtrent høre til Bærmen i Befolkningen; det kan man vel nok sige uden at gaa disse Individ for nær. Det fælles Kendemærke for dem alle er Raaheden og Brutaliteten. De ville ikke lystre, de vise i Reglen en højst uforskammet Opførsel, og naar der ikke haves tilstrækkelige Straffemidler imod dem, bilde de sig ind, at man er bange for dem, og de blive da i Reglen meget værre. De skikkeligste af dem ere de, der blive dømt for Betleri, men det er jo i Reglen meget svage Karakterer, som let lade sig paavirke af de andre, og naar de se, at de, som jeg vel nok tør kalde egentlige Bøller, opføre sig saaledes mod Opsynet og gøre alt, hvad de kunne for at bringe Uro i Anstalten, komme de ogsaa med. Det har ogsaa altid været erkendt i Lovgivningen, at der skal effektive Straffemidler til for at hævde den Ro og Orden, der maa findes i slige Anstalter og i Fængslerne. Jeg skal blot minde om, at ved Plakat af 1825 om Tvangsarbejdsanstalten i Odense blev der indrømmet Bestyrelsen af denne Anstalt den Straffemyndighed, at den kunde idømme Lemmerne nogen Tids Fængsel, og hvis det var alvorlige Tilfælde, kunde lade dem tildele indtil 10 Slag Tamp. Det maa ogsaa fremhæves, at i Arrestreglementet af 1846 er der givet Arrestbestyrelsen betydelig Myndighed til at idømme dem Straf, der bryde den Orden, som maa herske i Fængslerne, og for grove Uordener kunde de endogsaa lade dem tildele fra 3 til 15 Slag Rotting — slikt kan endog anvendes i Varetægtsarresten, og den gælder endnu den Dag i Dag.

Jeg maa indskyde den Bemærkning, at det er ret betegnende, at det tidligere ansaas for nødvendigt at give Bestyrelserne en saadan Myndighed; den Gang havde de Personer, der her er Tale om, en ganske anden Respekt for Autoriteterne end nu, idet Artikler i mangfoldige Blade have nedbrudt Respekten for Autoriteterne. Det bedste Middel, der var at anvende mod Personer i Tvangsarbejdsanstalterne, naar de ikke lystre, og naar de gøre grove Uordener, var efter min Mening korporlige Straffe. Jeg tror, at hvis en saadan Person kunde risikere at faa en halv Snes Slag Tamp f. Eks. for uforskammet Opførsel, vilde han nok vare sig for at gøre Spektakler, for det er jo saadan, at disse Personer ville nok have Lov til at slaa andre fordærvede, men de ville ikke ud-

sætte sig for at faa Tamp, den ville de ikke have noget af. I Motiverne til Lovforslaget har den højtærede Minister anført de Betæneligheder, han har ved at indføre korporlige Straffe, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa. Der er jo heller ikke stillet Ændringsforslag i den Henseende. Jeg skal kun gentage, at jo mildere man behandler den Slags Personer, desto brutalere blive de, og jo mere brutalt de træde op, desto større Anseelse faa de hos deres Kammerater, ja, det skulde ikke undre mig, om det kom saa vidt, at der blev gjort Festmaaltider og indsamlet Hædersgaver til dem, der optræde rigtig brutalt.

Hvad de foreliggende Ændringsforslag angaa, gaa de jo ud paa at føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, hvori Landstinget vedtog det, med Undtagelse af den Bestemmelse, som allerede den højtærede Justitsminister har omtalt, at haardt Natteleje kun skal udstaaas paa Briks i Cellen. Det første Ændringsforslag gaar ud paa atter at indføre Bestemmelsen om, at Lemmerne kunne idømmes indskrænket Kost med Fængsel paa Vand og Brød indtil 2 Gange 5 Dage. Jeg kan ikke indse, hvorfor man ikke skulde kunne anvende denne Straf paa Tvangsarbejdsfanger. Man har den jo i Straffeloven for Krigsmægten endogsaa i langt strengere Form baade i en meget længere Tid og i Forbindelse med, at den skal afsones i mørkt Fængsel. Jeg kan ikke indse, at naar man kan anvende denne Straf paa vore Soldater, altsaa for Tjenesteforseelse, hvorfor man saa ikke skulde kunne anvende den over for dem, der anbringes i Tvangsarbejdsanstalter. Det andet Ændringsforslag gaar jo ud paa, at Loven ikke blot skal finde Anvendelse paa de Personer, der straffes for Overtrædelse af Loven af 1897 om Vold mod sagesløse Personer. Jeg ved heller ikke, hvorfor man har villet indskrænke Loven til kun at gælde for dem, og hvorfor den ikke en Gang maa bringes til Anvendelse mod dem første Gang, de ere dømt efter denne Lov. Jeg kan ikke forstaa nogen virkelig Grund dertil, thi det er da givet, at naar andre Tvangsarbejdsfanger udvise en saadan Opførsel, at de fortjene en alvorlig Straf og gøre sig skyldige i grov Uorden, maa man virkelig ogsaa bruge de Midler, som ere nødvendige, og deriblandt er vistnok indskrænket Kost et af de bedste, naar man ikke kan bruge korporlig Straf. Jeg kan derfor ikke andet end sige, at det er aldeles nødvendigt at vedtage disse Æn-